

Пейо Яворов
Луди-млади

Тя ме иска, аз по нея
мир не зная, луд лудея.
Аз от стара майка крия,
тя от татко зъл бекрия.

Дето седне, дето стане
пуста майка, и захване:
„Тебе, синко, е прилика,
чуй, съседкина Велика.

Хем да видиш! домовита.
Знаят всички даровита...
Тя честта ми ще да пази,
старост няма да погази!“

Ей че глупо! Що да сторя?
Пък е майка, с ум се боря!
И мълча си, а сърцето,
бяс го къса него клето.

В къта легнал Росин татко,
чашите целува сладко,
пие вино и ракия,
па я хока и кори я:

„Дъще, взеха ти главата
кладенците и хората;
дъще, стига си бесняла,
след обесници лудяла.

Слушай! Станча одобрявам,
с Хъков Станчо те главявам;
днес баща му – той ми рече,
аз му рекох... свърши вече!“

А Росица слуша клета
дума страшна, триж проклета,
слуша, тръпне и проклена.
Горко, боже, нам двамина!

Тя ме люби, а по нея

аз дене-ноше лудея;
аз от стара майка крия,
тя от татко зъл бекрия.

Мръкне – мине, вардя време,
чак и господ да задреме,
тикна в пояса камата,
па към Росини в тъмата...

Тръне-мръне кой ти гледа?
Плет да бъде десет реда,
спят ли кучета и хора,
бог помози! – хоп на двора...

Там в градината Росица,
плахата ми гълъбица,
воськ бледа сред шумака,
вие китка, мене чака.

Че сърце глава не пита,
то е птичка дяволита:
дето иска, се пилее,
дето иска, там ще пее.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7067>]